

ved det. Kan Enigheden ikke tilveiebringes, bærer Forvaret Spiren til Ulykken i sig selv. For Befæstningslagens virkelige Venner gjælder det i Dieblicket om at have Laalmodighed og Udholdenhed, saa vil den gode Sag nok seire.

Ed. Nielsen: Jeg skal ikke forfølge det ærede Medlem paa hans Befæstningsplaner, heller ikke med Hensyn til den Tro, han har, og det gode Haab, han nærer, men jeg er rigtignok bange for, at Haabet i det Stykke vil vise ham, at deri vil han blive beskæmmet. Der er jo nu indbragt her i Thinget en Forespørgsel om Statsalderdomskasse, der kan snart ventes et Lovforslag i lignende Retning, og endelig har et indflydelsesrigt Medlem omtalt, at det var en Sag, som burde komme til at staa paa Dagsordenen. Hvorvel jeg jo, som ærede Medlemmer ville vide, er med til at indbringe et Forslag om den nævnte Alderdomsforsørgelseskasse, forekommer det mig dog, at det vilde være rigtigt, at Staten først seiede for sin egen Dør og sørgede for sine egne Bestillingsmænd, og i det Niemed var det, jeg forleden Dag omtalte Landpostbudene. Jeg er meget vel bekjendt med, at der forøvrigt er en hel Mængde andre Funktionærer, og særlig i Postvæsenet, der ere stillede paa samme Maade, men man tør vel haabe, at dette Forhold vil blive ordnet ved Postloven, og derfor medtog man det ikke. Man kan nemlig ikke lufte Diet for, at det er et ikke ringe Antal Menneker, der staa i Landpostvæsenets Tjeneste, nemlig vistnok allerede over et Tusinde. Nu sagde den ærede Indenrigsminister vel til mig, at disse Folk stode i et løsere Forhold til Staten, idet de antages paa meget kort Opsigelse; men det Samme gjælder jo om Jernbanebestillingsmændene. For deres Vedkommende er Forholdet dog blevet ordnet ved særligt Regulativ, idet det paahviler dem at afgive visse Procent dels til Sygekasse og dels vistnok ogsaa til Alderdomsforsørgelseskasse. Naar den ærede Minister bemærkede, at Forholdet var løsere, skal jeg dog dertil svare, at jeg tror ikke, det var ønskeligt, om det er saa meget løst, jeg tror, det var bedst, at Landpostbudene, hvis Forretning langtfra er betydningsløs, saameget som muligt bleve ved at være de Samme, men jeg tror forøvrigt heller ikke, at Forholdet er saa ganske løst. Jeg tror, at de Allerfleste af de paagjældende Mænd vedblive i deres Virksomhed; der kan være Enkelte, som blive kjede af det eller af andre Grunde trække sig tilbage, men de Allerfleste vedblive ganske vist deres Funktion, saalænge det er dem muligt. Det forekommer mig heller ikke, at den ærede Ministers Estilling overfor de paagjældende Bestillingsmænd har været, jeg vil ikke sige ikke human, men ialtsald meget tilbagestraffen. I Mæret 1878 henvendte nogle Landpostbude i Hammel Postdistrikt sig til Indenrigs-

ministeriet om, at man vilde støtte dem ved Oprettelsen af en Syge- og Hjælpeforening. Den eneste Støtte, man forlangte, var Afholdelsen af Tryknings- og Omsendelsesudgifter, samt Anmodning til Postkontorene om at anbefale Foreningen til Tilslutning blandt vedkommende Landpostbude. Svad svarede imidlertid Ministeriet derpaa? Det svarede i 1878, at Overbestyrelsen manglede Sagskundskaab til at bedømme denne Plan. Det var det ene. Men dernæst svarede Ministeriet, at der var en Arbejderkommission i Virksomhed, og den vilde nok give overdisulbe Bidrag til Løsning af dette Spørgsmaal, og naar denne Kommissions Betænkning forelaa, skulde det være Ministeriet hjært paany at tage Sagen under Overveielse. Det var jo meget Lidt, de paagjældende Bestillingsmænd i Hammel dengang forlangte — jeg citerer her et postalt Ugeblad fra den Tid — men Ministeriet erklærede, at det laa over dets Evne at have nogen Mening derom, men naar den paagjældende Betænkning forelaa, vilde man tage Spørgsmaalet frem paany. Det er nu længe siden, at denne Betænkning forelaa, men det er mig ikke bekjendt, at der er stet Noget siden den Tid. Den ærede Ministers Svar lod jo mere end formode, at der ikke er stet Noget, og at man ikke engang i den Henseende staa paa Overveielsernes Standpunkt. — Den ærede Minister bemærkede dernæst med Hensyn til Udbringelsen af Posterne til Hvermands Dør, at der var et Regulativ om, hvor langt de Paagjældende skulde gaa bort fra deres Bei til Udslyttergaard, og jeg forstod ham da saaledes, at de egentlig stet ikke skulde gaa bort fra deres Bei. Man nævnte til Exempel en Hjerdingvei — det kunde der ikke være Tale om — men det er ingenlunde bekjendt for Publikum eller engang for Postbudene — idetmindste ikke for mange af dem — at der eksisterer en Bestemmelse om, at de overhovedet stet ikke skulle gaa bort fra den bestemte Route. Det var ialtsald meget ønskeligt, om det blev gjort klart; men med det Samme burde der træffes en anden Bestemmelse. Samtidig med, at vi fik Ombæring til Hvermands Dør, forsvandt Brevudvejlingsstederne. Det er indlysende, at det kan ikke gaa at labe dem forsvinde fra Postdistrikterne, naar de Paagjældende ikke ere pligtige til at gaa til Hvermands Dør, thi deraf vil følge, at de, som bo saa uheldigt, at de ikke kunne vente Posten tilbragt, ikke vide, hvor de skulle søge deres Post, og under alle Omstændigheder tror jeg forøvrigt, det vilde være hensigtsmæssigt, om der var Steder, hvor man kunde indlevere sine Breve. Ganske vist er der nu ophængt Postkasser, men de sælge jo ikke Grimærker, ialtsald ere vi ikke endnu naaede til at faae saa kunstige Mechanismer ved dem, og desuden er der andre Mangler tilstede, som